

Írta: Erlitz Anita

„Kisült-e már a ...” hálád kenyere?

Textus: Mt 6,11

„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!”

Az ember helyét szimbolizálja a be Isten kegyelme, gondviselő teremtett világban az olyan rítus, szeretete?
mint az új kenyérért való hálaadás. A hálaadás kapcsán máris ilyen
Nagy szükség van rá ugyanis, hogy súlyos kérdésekkel találkozunk.
az embernek felnyíljon végre a De gondolj férjre, feleségre, gyer-
szeme, hogy hol is van a terem- mekre, szeretett rokonokra, bará-
tettség ranglétráján. Kiszolgálta- tokra. Amikor hálát adunk az új
tottak vagyunk. Ami egyik nap kenyérért, nem csupán egy darab
van, másik nap egyáltalán nem lisztből, sóból és vízből készült
biztos, hogy megsz. Kedvező ételért adunk hálát, hanem mind-
időjárás, egészség, békesség, szép- azért, amit jelképez ez a darabka
ség, fiatalság, testi-lelki erő mind- kenyér. Mert ha ez az alapvető
mind mulandó. élelmiszer nem lenne, az lényegé-

ben a kapcsolatok borulását jelen-
Amikor a mindennapi kenyérért tené. Ha nincs kenyér, az azt
imádkozol, valójában kiben bízol? jelenti, hogy nincs ember, aki
Fejlődő gazdaság, újfajta technol- földet műveljen, mert esetleg
giák, a magad erejében, esetleg háború van. Ha nincs kenyér, éhe-
egy jó állásban, kapcsolatokban, a zés és bizonytalan jövő van csak.
szívességbankban? Belefér a keret-

Ha már az alapra nem futja, miből lesz a többi?

Amikor Jézus belefoglalja az úri imába a mindennapi kenyeret, az nem csak arra az egy vagy két szeletre értendő, amit egy ember egy nap elfogyaszt, hanem mint egy gyűjtőfogalomként jelenik meg előttünk, mely magába foglalja az ételünket, ruházkodásunkat, munkánkat, még a kapcsolatainkat is, hiszen a lelkünknek is szüksége van a táplálékra. Ez az egy mondat magában hordozza az igények és a szükségletek találkozását. Igényünk sok mindenre volna. Minden évben egyre több és többre vágyunk, de a mindennapi kenyérért való fohászkodás a reális szükségleteinket jelenti. Azt, amire a túléléshez és az igazi boldogsághoz valójában szükségünk van.

Egész eddig arról szóltam, hogy a kenyér jelenléte az életünkben alap, ami jelképezi családunkat, kapcsolatainkat. A mindennapi kenyérért való fohászkodás pedig a reális szükségleteink észrevételét. Jézus úgy beszél erről a mindennapi kenyérről, hogy nem csak a kézzel fogható világunk van benne, hanem belekerül a spirituálisunk, az istenkapcsolatunk is.

Az, hogy csak az adott napra elegendőt kérjük, azt is jelenti, hogy életünk irányítását átadjuk Istennek. A holnap és következő napok feletti kontrollt el tudjuk engedni, vissza tudjuk adni a mi gondviselő Atyánknak. Hihetetlen bátorság és hit kell ahhoz, hogy erre a nyílt vízre kilépjünk, és elhiggyük, nem fogunk megfuladni. De ezt jelenti, hogy hiszünk. Van egy alap, ami ott van, és megtart bármi is legyen. Az alap pedig, aki bennünket a mindennapi kenyérért tanít imádkozni, Jézus. Azt mondja, ő az élet kenyere, és benne találjuk meg igényeink és szükségletünk forrását ahhoz, hogy boldoguljunk a mindennapokban, kapcsolatainkban, egy egész életen át.

Alap élelmiszer a kenyér, és Jézus mint kenyér alapot, értékrendet akar nekünk adni, mert nincs más út, mint a szeretet útja a boldogságunkhoz és boldogulásunkhoz. Ez viszont nem mindig rózsaszínű. Mert ha egy értékrendet választunk, biztos lesz, amit el kell engedni. Ha többet gyűjtünk, mint amennyi valójában kell, mindig csak mások kárára tehetjük. Ha azt gondoljuk, hogy a szeretet útja mellett, megfér a

gyűlölet is, nagy baklövést követtünk el. A mindennapi kenyér, az élet kenyere, aki értünk megtöretett, a javunkat akarja. Nem elvenni, nem megrövidíteni bármivel is, hanem az élete árán is mindenét odaadni. A hívó szóra a válasz, kedves Testvérem, nálad

van. Amit Isten ad a mindennapi kenyérben, Jézus Krisztusban, a másik szeretetében, mind-mind ajándék. Aki elfogadja, hálás mindenért, amije csak van. Az új kenyérért, a kedves szóért, ölelő karokért, Isten gondviselő szeretetéért. Ámen

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk! Hálát adunk a kezekért, melyek megművelték a földet és megtermelték a gabonát. Hálát adunk a dolgozó karokért, melyek megdagasztották a lisztet és kisütötték a kenyeret. Hálát adunk, hogy kérésünkre megadtad nekünk a naponkénti kenyeret, melynek minden egyes szelete jelképezi a Te el nem múló szeretetedet és kegyelmedet, mellyel mai napig közöttünk vagy. De mindennek felett hálát adunk a megtöretett kenyérért, Jézus Krisztusért, aki életünk kenyere lett, hogy mi általa örökké élhessünk. Dicsérjük és magasztaljuk a te háromszor szent nevedet, mert megadtad mindezeket nekünk méltatlanságunk ellenére is. Téged illet Urunk mindezekért a dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás. Ámen.

Írta: Albert András

„... ez az én vérem, a szövetség vére ...”

Lekció: Lk 5,27-32;36-38

Textus: Mt 26,27-29

„Azután vette a poharat, és hálát adva nekik adta, és ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. De mondom nektek, nem iszom mostantól fogva a szőlőtőnek ebből a terméséből ama napig, amelyen majd újat iszom veletek Atyám országában.”

Újbor ünnepén hálás szívvel hajtunk fejet Istenünk előtt az új borért, a gazdag szőlőtermésért és a munkálkodó kezekért, amelyek

által Istenünk áldásban részesített mindnyájunkat. Hála legyen Istennek, aki erőt adott a munkához, esőt a növekedéshez és napfényt

az érleléshez. Istenünk gondoskodó szeretete és nagy kegyelme jut kifejezésre hálaadó istentiszteletünkön, amellyel naponként körülvett bennünket.

A bor kultúrája és története a régmúltba nyúlik vissza. A bor jelentős árucikknek minősült. Különösen fontos helyet foglalt el az ókori népek gasztronómiájában, így az ókori Izráelben is. Az ókori népek ismerték és fogyasztották a bort. A gasztronómián kívül gyógyszerként használták. Jézus példázatában az irgalmas samaritánus olajjal és borral ápolta a sebesült embert. Az olajjal hűsítette, a borral pedig fertőtlenítette sebeit. A mai ember számára a jó bor tulajdonságai közül a legismertebb, hogy jó kedvre deríti a fogyasztót. A kulturált fogyasztás kísérője a vidámság és a jó hangulat volt. A bor legkülönlegesebb tulajdonsága a közösségteremtő hatása volt.

A református keresztyének számára a bor nem gasztronómiai, gyógyászati és kulturtörténeti szempontból fontos, hanem elsősorban teológiai megközelítésben. Jézus Urunk két lelki értéket, két alkalmat emel ki a borral kapcsolatosan. Az első a megváltásról és az Isten kegyel-

méről, a második az isteni ígétről, az Isten országának eljövételéről szól.

Az első alkalommal Jézus a borral teli poharat felemelve megáldotta, és az ő vérének, a szövetség vérének nevezte. A tanítványokkal együtt töltött utolsó vacsora keretében a páska ünnepét tartotta meg Jézus. A páska ünnepén, a hagyományokhoz hűen Jézus felemelte a poharat, megáldotta majd így folytatta: *„Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére”*. A jelenlévő, törvényt tisztelő tanítványok előtt világos volt, hogy Jézus itt visszautalt az egyiptomi fogságból való szabadulásra. Isten parancsára az izraeliták a bárány vérént kenték fel az ajtófélfára. Ez volt a jele annak, hogy ők Isten népéhez tartoznak, és a bárány vére mentette meg őket a halál angyalától és Isten haragjától.

Többről van itt szó mint a múltbéli eseményekre való utalásról és a vallási előírások betartásáról. Az Újszövetség értelmezése alapján Jézus maga az áldozati bárány, akinek vére által megváltást nyernek a tanítványok, és megmenti az egész emberiséget. Megszabadítja bűn rabságából és az Isten ítéletétől. Ő az

Isten báránya aki elveszi a világ bűneit, akinek vére tisztára mossa az emberiséget. A Jézus Krisztusban bízók bocsánatot nyernek bűneikre.

A bor, amelyet az ember készít, az közönséges bor, és bárki fogyasztja, csak ideig óráig élhet vele. Az a bor azonban, amelyet az Úrvacsorában megáldunk és Isten Szent Lelke megszentel, az a szövetség vérévé válik. Amennyiben ezt hittel elfogadjuk, és élünk vele, akkor lelki módon Jézushoz kapcsolódunk. Az úrvacsorai bor felkínálja nekünk a bűnbocsánat lehetőségét. A bor az ő vérenek közösségét jelenti, az új szövetséget az ő vére által, amely a mi bűneink bocsánatjára ontatott ki. Ezt a gondolatot erősíti meg a Heidelbergi Káté 75. kérdése és felelete: *„....megígérte, hogy az ő megfeszített teste és kiontott vére olyan bizonyosan táplálja lelkemet az örök életre, mint amilyen valóságosan eszem a kenyérből és iszom a kehelyből, amelyet Krisztus testének és vérenek jegyeként az Úr szolgálja nekem átad.”*

A második nagy lelki üzenete textusunknak az, hogy Jézus az Isten országának az új boráról szólt. Ígéretet tett a tanítványok-

nak az eljövendő mennyek országáról. Betekintést engedett a mennyek országába azoknak, akik hittel és bűnbánattal közeledtek az úrvacsorai bor elfogyasztásához: *„Nem iszom mostantól fogva a szőlőtőnek ebből a terméséből ama napig, amelyen majd újat iszom veletek Atyám országában.”* Jézus arra buzdítja és bátorítja a tanítványokat, hogy mindezt hittel és reménységgel tegyék meg. A bor, amit együtt ittak, záloga volt annak a bornak, amit az Isten országában fognak elfogyasztani egykoron sokkal nagyobb szeretetben és örömben.

Az Ószövetségben gyakori motívumként jelent meg az ünnepi lakoma mint az Isten országáról szóló kép. Jézus is többször beszélt példázataiban erről a motívumról.

A megtért bűnösök egy asztalhoz ülnek majd Istennel. Különleges és csodálatos élmény lesz együtt enni és inni Jézussal az Isten asztalánál, és hallgatni az angyalok karának énekét. Az Isten békessége és dicsősége tölti be a mennyei Jeruzsálemet. Az örömlakoma előképe az eljövendő Isten országának, ahogyan azt a zsoltáros is leírja: *„Asztalt terítesz nékem az ellenségeim előtt, elá-*

rasztod fejem olajjal, csordultig van poharam. Bizonyára jószágod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig...” (Zsolt 23,5-6)

Jézus nekünk is ezt ígéri, hogy újbort iszunk vele majd az Isten országában: „...*Újat iszom veletek Atyám országában...*” Az Isten országának új bora a Jézussal való találkozás öröme és az Isten országába való bemenetelt hirdeti. Ennek beteljesüléséhez Jézus maga vállal garanciát a benne hívóknak és az őt követőknek.

Mit kell cselekednünk, hogy új bort ihassunk Jézussal az Atya országában? Feltétel nélkül fogadjuk el ígéretét, és erősödjünk meg hitünkben. Kérjük Urunkat, hogy úgy igazgasson minket szent ígé-

jével és Lelkével, hogy egyre jobban engedelmeskedjünk akaratának. Úgy igyunk ebből a kehelyből, hogy a benne lévő bort Jézustól kaptuk, és az hit által összeköt vele.

Zárógondolatként a 484. ének 4. versszaka alapján kérem a Mindenható Istent, hogy teremtsen bennünk tiszta szívet és alázatos lelket. Adjon nekünk igazi hálaadó lelkületet és ünneplést újbort ünnepén, hogy méltónak találjon bennünket az Ő országába való befogadására:

*„Mert tied, Uram az ország,
Tied minden hatalmasság,
Megadhat sz azért mi nekünk
Mindent, amit tőled kérünk:
Tied a dicsőség, Ámen.
Most és örökké úgy legyen.”
Ámen.*

Imádság:

Urunk Istenünk a Jézus Krisztusban! Hálaadással a szívünkben jöttünk szent színed elé újbort ünnepén. Megköszönjük kegyelmed gazdagságát és gondoskodó szereteted, amellyel körülveltél bennünket ebben az esztendőben. Irgalmad és jószágod naponként kiáradt életünkre. Erőt adtál a munkához, esőt küldtél a növekedéshez és napfényt biztosítottál a szőlő érleléséhez. Köszönjük Atyánk, hogy ebben az esztendőben is megünnepelhetjük az újbort ünnepét. Áldunk és magasztalunk az újbort ajándékáért. Kérünk, légy velünk ünneplésünkben. Közöld velünk kegyelmed ajándékait az Úrvacsora jegyeiben. Emlékeztess bennünket arra, hogy megújítod velünk szövetségedet. Hajolj le hozzánk, Urunk, és hallgasd meg imádságunkat, és erősítsd meg bennünket az örök élet reménységében. Ámen.

Az igaz ember hitből él

Lekció: Róm 1,1–17

Textus: Róm 1,16–17

„nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten hatalma az minden hívőnek üdvösségére,”

Október 31. annak a reformációnak az ünnepe, ami sokkal jobban megmozgatta és megváltoztatta ezt a világot, mint sokan gondolják. A reformáció szellemi útkészítője tulajdonképpen a humanizmus volt, hiszen a reformátorok humanista gyökerekből táplálkoztak. A nagy humanistákkal szemben azonban egy jelentős és alapvető különbség a reformátorok életében az, hogy engedték: a humanizmus nyitott ablakán beáradó fény megvilágosítsa Krisztus evangéliumát és átjárja hitüket.

Számomra örök kérdés, hogy a humanisták egyik fejedelme, Rotterdami Erasmus, miért rettent vissza attól, hogy a reformáció követőjévé váljon? Biztos vagyok benne, hogy ő is világosan látta, amit a reformátorok, csak éppen földhözragadt, emberi, evilági érdekek fontosabbak voltak számára.

Gyönyörűen fogalmaz Buzogány Dezső a humanista gyökerekből kinövő Melanchtonnal kapcsolatban, amikor azt írja: „A 7 szabad művészet tudományágaihoz neveltetése jellegéből adódóan természetszerűen kapcsolódott – de tette ezt úgy, hogy közben nem maradt hűtlen Istennek a reformáció idején újra felfedezett Igéjéhez.”

Hiszem, és vallom, hogy nincs langymeleg keresztyénség. Minden korban; minden egyes embernek az életében megvannak azok a pillanatok, amikor döntéskényszerbe kerülünk: inkább választjuk-e a felismert és megértett igazságot, vagy inkább a világgal való békességet?

Maga Jézus is világosan megmondta: *„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre. Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy kardot.”* (Mt 10,34)

Tudniillik Isten igéjének élő és ható, minden kétélű kardnál élesebb kardját, mely a Zsidó 4,12 szerint „*áthatol az elme és a Lélek szétválásáig és megítéli a szív szándékait és gondolatait.*”

Reformátoraink nem nyughatatlan emberek voltak, akik mindenhol a bajt keresték, hanem olyan emberek, akik ezt értették meg. Akik látták világosan a döntéskényszert; s ebben a helyzetben nem szégyelltek az evangéliumot. Akik világosan látták elhívott, kiválasztott voltukat, és elfogadták azt. Akik világosan látták az apostolság feladatát, s megértették, hogy Jézus nevéért hitre és engedelmességre kell felhívniuk minden népet.

S mert Krisztus az ő Szentlelke által velük is velük volt, a Lélektől ők is vettek erőt (ahogy az első apostolok pünkösdkor), és munkálkodásuk nyomán gyülekezetek alakultak. Olyan gyülekezetek, amelyeknek híre volt; amelyek gazdagok voltak lelki ajándékokban; amelyekben megfordulva megerősödhettek az emberek; s amelyekre gondolva hálát adtak Istennek.

Mert nem önmagukat; saját karrierjüket építették fel ezeken a gyülekezeteken keresztül, hanem

Isten engedelmes eszközeiként tudták: rajtuk keresztül Isten munkálkodik, s a munka gyümölcse nem az ő dicsőségük, hanem a Szentlélek munkájának a pecsétje.

A reformáció ünnepe nem „református szentek ünnepe”; nem emberek felmagasztalásának ünnepe, hanem a hálaadás és bizonyágtétel ünnepe. Hálaadás egy újabb pünkösdért, és bizonyágtétel arról, hogy Jézusnak a missziói parancshoz fűzött ígérete („*íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig*” – Mt 28,20) érvényes. S ezért hitünk megélése során, ha mi is szorgos adósának tartjuk magunkat a bennünket elhívó Úrnak, akkor mi is újra és újra rácsodálkozhatunk velünk léteire, és a felvállalt evangéliumból újra és újra erőt meríthetünk.

Számomra sokatmondó az is, hogy a reformáció ünnepe egybeesik a halottak napjával. Milyen fontos, hogy éppen a halál árnyékának völgyén járva; mulandóságunkra tekintve, ott álljon előttünk az evangélium! Milyen fontos, hogy erőt kapjunk, s a jelen fájó veszteségeiről az üdvösség boldog jövőjére előre tekinthessünk!

Nézzük csak meg a reménytelenül búsongó sírfeliratokat és gyászjelentéseket; lássuk meg a szeretteik sírjától elszakadni képtelen; vigasztalan embereket, és látni fogjuk, milyen kimondhatatlanul fontos a feltámadt, élő, örök életet szerzett Krisztusról szóló evangélium hirdetése!

Ma, amikor keresztyénként élő emberek is polgári temetést kérnek, ami csak a veszteséggel szembesíthet, hiszen csak vissza-

felé tekinthet; amikor emberek éppen akkor vetik el az erőt, vigaszt adó evangéliumot, amikor a legfontosabb lenne számukra – ne szégyelljük az evangéliumot!

Éljünk a feltámadt Krisztusba vetett hitünkben már itt, hogy élhessünk majd odaát is ővele mindörökké!

Imádság:

Áldunk téged, élő Urunk, a te élő igédért és közöttünk munkálkodó Szentlelkedért! Bocsásd meg, hogy sokszor csak visszatekintve csodálkozunk rá igéd élő voltára, pedig te tegnap, ma és mindörökké ugyanaz vagy! Te ma is ugyanaz a Krisztus vagy, aki kétezer évvel ezelőtt Palesztina útjait jártad és szavadra betegek gyógyultak meg, könnyek száradtak fel és életek változtak meg. Te ma is ugyanaz vagy, aki az egyház történelme során igéd által megragadtál embereket, akik nem tehették, hogy hallgassanak a megértett igazságról és hirdették igédet minden üldöztetés és veszedelem ellenére. Hirdették Szentlelked erejével, tüzével, aminek következtében ott is életek változtak meg, könnyek száradtak fel és gyülekezetek alakultak. Kérünk Szentlelked kiáradásáért, hogy igéd ma is felragyoghasson az emberek előtt és megújíthassa gyülekezeteinket! Ámen.

Vele élni jó

Lekció: Fil 1,18–30

Textus: Fil 1,21

„Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.”

Az egyházi év utolsó vasárnapján mérlegelünk, mint a naptári év végén szilveszterkor. Ilyenkor emlékezünk vissza az elmúlt esztendőre, elmúlásra, édesanyánkra, drága szeretteinkre, akiket elvesztettünk. Szeretettel gondolunk mindazokra, akik mellettünk álltak segítőkészségükkel, odafigyelésükkel.

Az élet törvénye a halál. Születésünkkel elindulunk a halál felé. Jézus az örök életünket akarja. *„Én vagyok az élet”* – mondta Jézus magáról (Jn 6,48), és: *„Aki hisz énbenem, ha meghal is él”* (Jn 11,26). Pál a közelgő halált nyereségnek mondta. Ezt a levelet Rómából írta. A börtönben minden nap kegyelem, ajándék Istentől. Ha nem fellebbezett volna a császárhoz, szabadon is lehetett volna engedni. Szorongatja az életben maradás és a meghalás közötti feszültség. Élet és halál között

lebeg az élete. Vagy elítélik, vagy kegyelmet kap. Ezért mondja, hogy *„nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség”*.

Látogatói, támogatói hozzák a híreket kínzásokról, arénákról, keresztre feszítésekről és üldözésekről. Jobb a halál, hisz akkor szüntelen közösségben lehet Krisztussal. Ezért kíván elköltözni és vele lenni. Ez nem azt jelenti, hogy belekeseredett a harcba, a hite mellett való kiállásba (jobb nála lenni, mint az üldözéseket túlélni valahogy), hanem az örökkévalóságban az Örökkévalóval élni jobb. Az az örök boldogságot jelenti. Szemben a földi élet megpróbáltatásaival. A meghalás a főnyereményt jelenti. Krisztus jelenti az életet, a túlélést egyik napról a másikra. Ezt börtönben, korlátok között még jobban látja. Krisztusnak él, és nyilván mikor meghal, vele hal. Amikor elvesztetem házastársamat és munkámat,

csak a Krisztussal való közösség jelentett segítséget. Minden körülmény között legyen reményünk a szüntelen vele létel! Az apostolnak fogsága kimenetelétől függetlenül krisztusi módon kell élnie. Isten akarata szerint él – és majd hal meg.

Pál az emberekkel való kommunikációjában megbocsátott, szeretett, odafigyelt, bátorított, ha kellett feddett, olykor keményen, máskor szelíden, pont, mint maga Jézus. Voltak látogatói és barátai, gondolt a megalakult gyülekezetekre, és még levelet is írt nekik. Volt ereje vigasztalni, lelket önteni a meglankadt lelkekbe. *„Csak ti Krisztus evangéliumához méltóan viselkedjetek”* – kérte, és ő is így viselte sorsát, teljes méltósággal.

Keresztyénységünknek, hitünknek akkor lesz hitelessége, ha megéljük azt, amit megértettünk a Szentírásból. Ha minden hívő megélné hitét, megváltozna a világ, melyben élünk. Ha ezt nem tesszük, akkor azzal nemcsak magunk ellen vétünk, hanem megfosztjuk sok áldástól a körülöttünk levőket. Merjük elhinni, nemcsak feketézve lehet megélni, nemcsak akkor boldogulunk, ha vasárnap is dolgozunk.

Nemcsak könyökölve és hazudozva lehet előre jutni, hanem őszintén, becsületesen dolgozva...

Olyannak látják Krisztust a körülöttünk levők, amilyennek megéljük hitünket. Azt látják, amit teszünk, szólunk. Amint bemutatkozunk és bemutatjuk Krisztust. Ő úgy mutatta be magát, hogy nem sajnálta pihenő idejét, nem kereste kényelmét. Szánta a hozzá fordulókat, és irgalommal hajolt hozzájuk. Köztük élt, és köztük járt. Láta, ki szorul segítségre, kihez kell odamennie, lehajolnia. Holt a hit cselekedetek nélkül. Kaptunk példát a jóra. Pál apostol a börtönben is krisztusi lelkületű maradt. Féltve írt azoknak a gyülekezeteknek és személyeknek, kikért aggódott szíve. Másokért élt és akart életben maradni, nem önmagáért. Mi is vállaljuk fel hitünket, ha netán meg kellene halni emiatt, akkor is! Pál apostol meg is halt, vállalta sorsát, ezt már csak a történelemből tudjuk. Neki az élete Krisztusról szólt, minden helyzetben őt hirdette. A halála is Krisztusról szólt. Ha egyszer Jézus meghalt érte, akkor az, hogy ő is meghal hite miatt, ahhoz képest, amit Jézus tett érte, igazán semmisség.

Hitben elődeink kétezer évvel ezelőtt bátran vállalták a halált hitükért. Mi sokszor nem érzékeljük, hogy vannak ellenfeleink, küzdelemben állunk, vagy szenvednünk kell hitünkért. Ma elkényelmesedtünk a hitben, a keresztyén kultúra pedig saját maga ellen fordult hit nélküliségével Európában. Talán csak a tátongó űrt akarják feltölteni egyéb civilizációk. Mi nem teszünk

vallást hitünkéről, és sokszor élünk úgy, mintha nem ismernénk Őt. Csak ha vele élünk már most, és tiszta szívvel követjük, akkor tudunk vele halni, és akkor lesz igazán nekünk is nyereség a halál. Mindnyájunk küldetése ez. Az apostol úgy gondolta, őérette dicsőítik majd Krisztust, ahogy élt. Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni értem! És értünk?

Imádság:

Szeretünk élni, megvalljuk neked, Édesatyánk! Magasztalunk téged az életünkért, hogy megláthattuk teremtet világodat, melyben oly sokszor gyönyörködik szívünk. Nem győzzük csodálni hatalmadat, dicsó voltodat. Áldunk szereteteinkért és megváltásodért, hogy az életünket akarod. Köszönjük meghívásod az örökkévalóságba, segíts, hogy ehhez igazítsuk mindennapjainkat, akaratod szerint járva. Dicsőítünk azokért, akik hitben előttünk jártak és téged nekünk felmutattak. Szeretnénk mi is ezt tenni. Veled élni és halni. Jöjj és segíts!

Ámen.

Legközelebbi alkalmaink:

Megjelenik évente 4 alkalommal.

Felelős szerkesztő:
Tóth András esperes

Szerkesztő:
Sárközi Gergely Antal

Technikai szerkesztő:
Füstös Gábor

Szerkesztőség címe:
szigetek.papaiem@gmail.com